

Berényi Klára

SZÁLAK A SZŐNYEGEMBŐL

G. István László: *Repülő szőnyeg* című műve alapján

Szekszárdi platán
(leoninus hexameter)

Halkak a hajnali lombok, eláztak a barna harangok,
roncsokat ingat az ágvég, fordul a földre az árnyék.

Horzsol
(szpondeiadzón, harmadtrochaikus metszet)

Feltámadni. A szó rossz, harcias, értelmetlen.
Irgalom. Ez meg durva. Akár a daróc, csak horzsol

N.R.E.R.B
(hexameter+daktilikus csonka tetrameter)

Néki a nő csigaház, moha, rózsaoil. Őre a tolvaj
holdi vizeknek, agát, s gabonás hús.
Fényét, alga homályát, így, kiterítve csodálja.
Almafa testét széthasogatja.

Csésze

(khalkuszi disztihon)

Húlt csészében a zacc embrionális, egér?
Bár tarajos, de madárformájú, csőre rovátkolt.
Látni se bírom e jelt, csorgatok új feketét.
Most oldódik a rossz, vagy csak magasabbra rakódik?

Bögre

(daktilikus tetrameter)

Két süni itt ül a bögre pocakján.
„Gondol az Úr ránk” ez van alájuk
írva. Ezért vigyorognak ezek! Hiszen
oly könnyű lehet ülni a mázas
isteni szók tetején, mikor ősz jön.

Mozart

(lírai daktilus+kitharódia)

Mozart szól, takarítok, a polc lepakolva.
Mély levegőt vesz, ahogy porolom. Hagyom így
könyvei, képei nélkül, amíg leülök kicsit
és adok még kakaót a zenére. Mozart
jön, pakolászik a polcaimon, kihajítja
bőrbe kötött haragom, keretes bosszúm,
majd portalaníthat a dob, hegedű, klarinét.

Fókaaszony

(alkmáni versszak)

Mert soha annyira boldog nem voltam. Soha. Kórház,
zöld szoba, gyűrt lepedő, aranyóránk
Állj meg perc, sutyorogtam a magzatlé csutakosnak.

Szájam alatt dobogó kutacsának
illata pont oda vitt, hol a fókaruhám levetettem.
Sziklatetőre, alattam a víz nőtt.

Ősz

(öt lábú teljes, hat lábú csonka daktilus)

Itt van az ősz, beszökött a pizsok, s konokon bút
ont, hisz energiavámpír. Jobb csak a domb tetején
ülve figyelni amint hegedül, s ledobálja a
rongyait. Úgy el akarja hitetni velünk azt, hogy
múlni gyönyörteli, édes akár a gyümölcssei.

© Szabó Judit Erzsébet